

บทส่งท้าย กลอนพรรณไม้ในวรรณคดีไทย

พรรณไม้ไทย ในวรรณคดี มีมานาน
โบราณกาล ท่านสรรสร้าง อย่างสดศรี
แมกไม้ไทย แลเห็นมากมาย เกரியง ไกรปฐพี
ภูมิไฉนที่ มีให้ชม สุขสมสราญ

กราบขอพระคุณ บรมครู กุรุโก
ชาติไทยมี สองท่าน เลิศศรีสด
เล่าเรื่องการ ผ่านพบ สุธาธาร
ประสปีการณ พานพบไม้ ร่ายเป็นกลอน

ขอขอบใจ ในเมืองมิตร ศิษย์เกษตรา
รุ่น 27 เกษตราศัตร์ พงาตสมร
แม้เป็นเพียง กวีใหม่ ไร่เชิงกลอน
เฝ้าอาหาร ร่อนกลอนกานต์ ประสานใจ

กลอนพรรณไม้ ในวรรณคดี ถึงที่จบ
ขอโน้มมนม อภิวัต ปราชัญชิ่งใหญ่
ทั้งสองเพื่อน มากมาย ให้แรงใจ
งานจบได้ ขอปลื้ใจนะ นวกวี

สถิตย์พันธ์ ธรรมสถิตย์

เมื่อทำงานผ่านบรรลู่อดีตประสพดี ตามงานที่ตั้งไว้ได้ ๑๐๒
กลอนพรรณไม้ในวรรณคดีที่ประคอง เป็นอันต้องจบลงคงเหงาใจ

กราบขอคุณบรรดาปรมาจารย์ กวีราชย์ทุกท่านด้านพรรณไม้
พรรณนาพางมไม้ที่มีในไทย ให้เรา ได้รู้จักลักษณะพันธุ์

อันเป็นงานวรรณกรรมล้ำคุณค่า ที่ปรากฏต่อกันมาช้านานนั้น
คือหนังสือวรรณคดีไทยในปัจจุบัน ที่สร้างสรรคจินตนาการอ่านเพลินดี

มีพรรณไม้มากมายได้รู้จัก บ้างแปลกกันมีดีด้วยหรือชื่อแปลกกัน
อีกคดีสอนใจแทรกไว้มี บทกวีโคลงฉันท์ร่ายกาพย์กลอน

ต้องขอขอบคุณประธานงานชิ้นนี้ สถิตย์พันธ์เพ็ญแฉะนิตที่เฝ้าสอน
มอบการบ้านไม้น้อย ๑๐๒ ตอน ให้นำกลอนได้ฝึกฝนจนแก่่งานที่

คำขอขอบคุณต่อกล้าจนถึงซึ่งคนนี้
วารสารนิตเพ็ญแฉะนิตที่ประสาธน์
สนับสนุนช่วยเหลือให้ทุกไม้พรรณ
ไม้นั้นยังทำ web เก็บทุกตอน

ทำที่สุด ไม่สุดทำใจได้ใจฉัน
กำลังใจจากเพ็ญนั้นมันละทำอน
ให้มั่งมันขยันเพียรฝึกเขียนกลอน
จึงแน่อนอันอันองตอบขอขอบคุณ

มีอีกคนซึ่งใจไซเพ็ญโกวิท
ที่ยินดีตรวฉ่ำผิต ไม่คิดดู
ที่ดูส่ำที่สละเดลามาสื่อคุณ
ขอขอบคุณจากใจ ไปถึงอาโก

จตุพร สุวรรณปากแพรง

ดอกไม้งามยามพิศใจคิดถึง
มีมากมายรายร้อยร้อยกำนัล

เส้ารำพึงถึงนงนุชอันเฝ้าฝัน
สารพันกลิ่นนงนุชอันภรม

เหล่าไม้นอกหน้าชมโฉมกลิ่นหอม
พรรณไม้ในวรรณคดีมีเฝ้าอัน

ซึ่งภูตอมโลมโลมชื่นมิเกษ
เป็นบทกถอนให้เห็นเป็นเฝ้า

กรรณิการ์ตั้งแต่แค้นกาหลง
ทั้งจำปูนจำปาสารภี

มหาหงส์ชิงโคตะโกตี
มะลูสีอันหมกกระตังงา

พุทธชาติปางถึงซึ่งบัวสาย
ลำต้นหวายไถงทางพิลังกาสา
อินทนิลสายหยุดโยทะกา
ตุ้มตาดทว่าบัวสายหวายไถงทาง

แลสงพันบานเย็นนมฉวีวรรค
ดอกอัษฎัมพพราหว่าทองกลาง
นมตำเลียมะลิวัลย์เล็บมือนาง
พะยอมกร่างมะปิ้งกระทิง ไทร

อีกมากมายสารพันสร้อยไม้หอม
อบอบอมกลิ่นฝางจะหาไหน
ยามคำคืนลมแผ่วแผ่วไร
ซึ่งหัวใจสร้อยลับหลับฝันดี

อัษฎัมพ ฝน เตี้ยงใหม่

ร่วมลิขิต กลอนกานท์ เรืองพรรณไม้
 วรรณคดีไทย ได้เผยแพร่อย่างถึง
 เสร็จพร้อมสรรพ หนึ่งปี ที่ดำเนิน
 สุตซาบซึ้ง ตรึงใจ มีกลอนกลอน

ท่อนสั้นทัด...จัดเจน...เช่นกรู
 เหมื่อนตั้งผู้ เขียวชាយ งานอักษร
 เป็นพหูสูต พุทธา ภาษากลอน
 จำยังอ่าน ต้อยนัก แต่พากเพียร
 ลบแล้วเขียน เขียนลบ มีลบสิ้น
 ต้อยใจถือถือ...ยินดี...มีฝนแปลี่ยน
 เสาทรองตริก...นีก ไป...สมียเขียน
 สมสิ้นกรเขียน มอตัน ต้นแต่งกลอน

เขียนลบแล้ว...ลบเลย...ไม่เคยคิด
 ขอนเข้ากลุ่ม...นอกนี้...นี้เมื่อตอน

ได้เกิดความ...ผูกพัน...มันไมตรี
 แม้ออยู่...ห่างไกล...ใจขึ้นบาน

แต่งจนจบ ครบครัน เรืองพรรณไม้
 กลอนมิตรรัก จากอดีต คิดย้ำเตือน

สุขสุด ๆ ได้ชม สอนพฤษชาติ
 มรดกมาลี...ที่อร่าม...งามตระการ

ซาบซึ้ง ใน...น้ำจิต...มิตรไมตรี
 ร่วมลิขิต กลอนกานท์ อันรื่นรมย์

โอภาสได้ ใกล้เคียง มิตรเก่าก่อน
 ใกล้เข้าสู่เชิงตะกอน ย้อนวันวาน

จากวันนั้น จบวันนี้ ที่ประธาน
 ยังยืนนาน ผ่านกลอน ท่อนลืมเลือน

ในวรรณคดีไทย ให้ผูกพัน นั้นเหมือน
 ความเป็นเพื่อน มิเลือนหาย ไปตามกาล

ดารดาษ ต้อยพรรณไม้ ใจซาบซึ้ง
 ดอกเบ่งบาน กลิ่นหอม นาดอมดม

เพื่อนนอกนี้...ที่สร้าง...อย่างสุขสม
 อย่างเด็ดเดี่ยว เกลียวกลม นำชมเชย

มดดอกไม้อันในวรรณคดี ศรีสยาม

ช่างงดงาม หอมฟุ้ง รุ่งเรือง
สีอันสดใส รอยริน ชื่นเป็นนิจ
หอมตรึงจิต ใจอยู่ไม่รู้วาย

แก้วพิภพ ยี่สุ่น กรุ่นกำขำบ
ไมก้องกาบ หอมท้อ บัดเป็นสาย
กระดั่งงา สรรพ์ ช่างพริ้งพราว
ลมพัดคล้าย กลิ่นลำดวน ชวนให้ดม

เปรียบความดี เหมือนดอกไม้อันให้หอมหวาน

ใครเดินผ่าน หอมชื่น ไม่ชื่นชม
ใครใครอยาก อยู่ใกล้ ได้ชื่นชม
ดอกไม้พรม นมสวรรค์ ช่างสรรมา

ขอขอบคุณ อาจารย์แป๊ะ และครูใหญ่
ช่างสรรหา ดอกไม้อันเป็นร้อยกว่า
ทั้งร้อยหอม พร้อมประโยชน์อีกนานา
เลิศในเหล่า นกแก้ว ศรีเคยู

ศกุนตลา ณ หนองคาย

"ไม่มีงานเลี้ยงใด ไม่เลิกลา"
ตั้งธรรม นำพา ท่านว่าไว้
เอกภพอณิกานท์ ร้อมสนิท๑ ก่อประกาย
เจตน์โองหมาย ให้อยู่ คู่องการ
คือ ไม่ในวรรณคดี ขี้สงฆ์ข้าน
มีประมาณ งานเด่น เน้นสืบสาน
นฤกดี ขลิแดน แลเห็นธราญ
ก่อนิมิต กิจประสาธน์ พานดูจิตใจ

บางครั้งบางครา๑ ราวจะสุด สิ้นปัญญา
แต่บางครา เจ็ดห้า พาลิ้นไหล
ได้เพิ่มพูน มิสูญ ความรู้ไป
ตระหนัก ใน ได้ฝึกฝน ใ้ทบทวน
ประสพมิตร จิตเบรื่อ๑ เรื่อ๑เดี่ย๑กัน
บรรเจิดครัน ครันปราศรัย ไปหาผู้
สนิทแนบ แบบเพื่อนตาย ใจรับรู้
เอกศิษย์ครู หม่อมมิตร สนิทเนา

อบกิจงาน สรรหาวัน ชื่นใจ
แม่สิ้นไป ใจพราก จากให้เหงา
คงอยู่ไหน ฝนงานร้อม ร้อมข๑งเรา
ท่านคลายเหงา ดูขเคล้ำ เมาจิตกาย

กุศล คำเพราะ

ขอขอบคุณครู ไต๋งผู้ไต่งตั้ง
ผู้มีพลังแห่งกลอนอักษรสาร
กับครูแม่ไต่งผู้มีทักษะวิชาการ
ด้านไอทีมหาศาลมานานนม

ที่มอบหมายให้หนวกวีศรี

KVU 27 มีความสนิทสนม

ร่วมแต่งกลอนด้วยความเอื้อมัย

ทั้งละลิมทักษะประสพการณ์

เริ่มดัดกลอนดอกไม้ในวรรณคดีไทย

หนวกวีแต่งกลอนได้สนุกสนาน

แต่งกลอนไปตามหัวใจที่ดั่งองการ

ทุกกลอนกานท์สำเริงได้ตั้งใจ

ดั่งตามปิติให้แต่งกลอนดอกไม้

ต่างแต่งได้แล้วเสร็จละลิมประสงค์

และแต่งได้ลิมกับเจตน์จำนง

ที่ครูไต่งให้อารงไว้ในกลอนกวี

ดอกไม้ทั้งหนึ่งร้อยกับดั่งดอก

ที่ครูบอกร่วมใจให้หนวกวีศรี

ให้แต่งกลอนออกมาตามวิถี

ของแต่ละคนที่มีแต่งออกมา

บัดนี้วรรณคดีกลอนดอกไม้

เสร็จละลิมหมายตั้งใจได้แล้วหนา

บทสรุปก็ได้ตั้งใจนา

คงต้องบอกมีเวลากลอนดอกไม้ไป

อาชนนท์ ศรีวิสูตร

ในราวต้นปีพ.ศ. ๒๕๕๘ พี่น้อง ๓ รุ่น ๒๗ ม.เกษตรฯ ได้ร่วมกันสร้างสรรค์ผลงานวรรณกรรม “กลอนดอกไม้นิเวศวิทยาไทย” ที่ก่อให้เกิดความรู้ ความคิด ประสิทธิภาพ ความเพลิดเพลิน สนุกสนาน บันเทิง อันเป็นความประทับใจแก่ผู้อ่านอย่างกว้างขวาง บทกวีดังกล่าวจะพรรณนาถึงพรรณไม้ ๑๐๒ ชนิด ซึ่งพรรณไม้นั้นรวบรวมได้จากกวีนิพนธ์ของกวีนิเวศวิทยาแห่งประเทศไทยและแห่งกรุงศรีอยุธยาและแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ อาทิ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก, พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย, พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว, สมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระปรมานุชิตชิโนรส, เจ้าฟ้าธรรมธิเบศร์ (เจ้าฟ้ากุ้ง), กรมพระนราธิปประพันธ์พงศ์, หลวงจรูญภักดี (ยี่ภักดี), นายอินทร์ ขำดีใส, พระสุนทรโวหาร(ภู่), ครูเอื้อ สุนทรสนาน, ครูชาติ อินทรวิจิตร

อนึ่ง “กลอนดอกไม้นิเวศวิทยาไทย” ได้เริ่มเผยแพร่ตั้งแต่เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘ และด้วยความรู้ความสามารถ ความอุตสาหะ ความเสียสละ ของพี่น้อง ในการแต่งกลอนรวมทั้งกำลังใจจากผู้อ่าน ทำให้ “กลอนดอกไม้นิเวศวิทยาไทย” เสร็จสมบูรณ์ในเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

ขอขอบคุณแหล่งที่มาของข้อมูล Google, GotoKnow, MedThai (คุณพรหมพัฒน์), สมุนไพร มหาวิทยาลัยมหิดล, สมุนไพร มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

ขอขอบคุณพี่นิตติชัยแก้วมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ รุ่น ๒๗ ที่ร่วมกันเขียนบทกวีอันไพเราะ และผู้ติดตามอ่านทุกท่าน

ตราวรรณ สุขสุขะโน

